

Цењени аутори Синиша Стефановић и Владимир Јевтић отворили су на страницама НСПМ полемику о признању Палестине, а овај кратак осврт има за циљ да укаже на још неколико чињеница које су остале непоменуте. [Господин Стефановић је у свом тексту навео](#) да Србија треба да гласа против

захтева Палестине за пријем у УН, на шта је

[г. Јевтић оштро реплицирао](#)

. Поводом тога, треба подсетити да је Србија већ признала палестинску државу, односно Палестинску народну самоуправу, коју признаје још 130 земаља. У Београду постоји и палестинска амбасада, на адреси Маглајска 14, што сведочи да Србија уважава легитимне интересе Палестинаца, који би, према плану, требали да се остваре преговорима са Израелом, у сагласности са међународним правом и принципима УН.

Садашњи проблем је настао пошто су двадесетогодишњи преговори две стране поново прекинути, након чега су Палестинци одлучили да покушају да се придруже УН као пуноправан члан, уз признање засновано на границама пре рата 1967. Иако имају снажне аргументе због садашње политике Израела, предавање захтева представља унилатералан чин. Шансе за пријем Палестине у УН преко Савета безбедности су ипак мале, због противљења САД. Другу опцију Палестинаца представља захтев да им Генерална скупштина УН промени статус из посматрача-недржавног ентитета, у државу-посматрача. Шансе за успех те опције далеко су веће, пошто за то није потребна одлука Савета безбедности. Тиме би им се пружила могућност приступа Међународном суду правде и Међународном кривичном трибуналу, институцијама за које Израел сматра да ће се неоправдано наћи на њиховој мети.

Већина земаља чланица УН подржава захтев Палестине, а колико је он за Арапе и муслимански свет значајан показује недавна изјава турског премијера Тајипа Ердогана, који је на скупу министара иностраних послова арапских земаља у Каиру, рекао да признавање палестинске државе у УН "није опција, већ обавеза" за арапске државе. Русија је такође објавила да ће подржати захтев Палестинаца, уз позив да се преговори наставе.

За Србију је такође важно то што је на недавном скупу Покрета несврстаних у Београду, шеф египатске дипломатије изјавио да ће већина чланица Покрета несврстаних подржати признавање палестинске државе у УН. С друге стране је оштро противљење Израела и САД, које су већ раније најавиле да ће у случају потребе уложити вето, иако би то нанело ударац америчком имиџу у арапском свету. Израелски министри су већ упозорили на могућу освету, а за Србију је такође врло значајно што Република Српска чврсто стоји на страни Израела.

Због оштре поделе у УН српска дипломатија ће ускоро бити стављена пред тежак избор, а Србија се, овог пута не својом кривицом, нашла у небраном грожђу, јер ће опредељивање за једну од страна свакако негативно утицати на њене односе са супротним блоком. Ситуација заиста подсећа на причу о тамном вилајету, а ако је већ тако, онда би можда било најбоље када би наша делегација, када дође до гласања, остала ван сале.

Признањем палестинске државе Србија је већ показала подршку том унесрећеном народу, док је пуноправно чланство Палестине у УН питање које може да се реши и без нашег гласа. Шансе за пуноправни пријем у УН су ионако мале, а у Генералној скупштини Палестинци и без нас имају већину. Питање је, међутим, да ли је српска политика и у овом случају уопште способна да делује самостално. На крају, у опредељивању у овом спору тешко је позивати се и на човечност, јер жртве свакодневно падају на обе стране. А ако је после рата 1948. из Израела протерано или пребегло око 900 000 палестинских Арапа, до 1967. је око 800 000 Јевреја прогнано из околних арапских земаља.